

28 D'ABRIL
2014

DIA MUNDIAL DE LA SALUT LABORAL

les seves crisis ens emmalalteixen encara més
ino t'empassis el que sigui
al teu lloc de treball!

¡ENS HI VA LA VIDA!

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL

www.cgt.org.es

www.rojoynegro.info

Les seves crisis ens emmalalteixen encara més: No t'empassis el que sigui al teu lloc de treball!

La declaració dels Drets Universal de l'ONU de 1948, proclama el dret a la vida, el dret al treball, el dret a la salut i el dret a un habitatge digne, com a drets fonamentals i inalienables de tots els éssers humans. Però no existeix aquesta igualtat proclamada constitucionalment i, la desigualtat de tracte, per a les persones assalariades (la majoria de la societat), es converteix en norma en aquests temps d'estafa social, denominada pels poderosos, crisi econòmica o recessió.

La teòrica sortida a la "crisi econòmica" s'està fent sobre una precarització més gran de les condicions de treball i de la vida, al desprotegir a la persona treballadora de serveis públics essencials per una bona salut: prestacions per desocupació, rendes bàsiques que assegurin un mínim vital, habitatge accessible com elements essencials (aigua, energia elèctrica, etc.), accés a cures i sanitat suficient i eficient, a la vegada una educació lliure, i és clar, els costos en termes de salut són elevats.

Un treballador o una treballadora precària, per a qui la temporalitat del seu contracte és una característica, i el contracte a temps complet i fixe és una anomalia, és més vulnerable, ocupa amb freqüència un lloc de treball en males condicions i, "com sigui per tal de treballar" es veu empès a

“empassar-se el que sigui”. La seva capacitat per exercir el seu dret de protecció a la salut, es veu molt disminuïda, quan no és inclús anul•lada.

La cadena de conseqüències, tant per la fràgil seguretat jurídica del contracte, com per l'absoluta llibertat de despendre's del mateix, no tant sols la disciplina, sinó que el porta a treballar en qualsevol circumstància: accidentabilitat, ansietat, dissociació, sinistralitat, agressions a la seva salut mental social i biològica. L'important és treballar, pel que la seva seguretat i salut, passa al pla de la causalitat, “a veure si hi ha sort i no em toca a mi”.

Els col•lectius més vulnerables als efectes de la crisi són els treballadors i treballadores joves nascuts en les dècades dels 80 i els 90 del segle passat, doncs mai han patit una conjuntura econòmica com l'actual. No estant acostumats a viure sota pressió i es veuen immersos en la perplexitat d'un “sense futur i sense diners”. Dissociacions, agressivitat, ansietat, depressions...

Els i les immigrants, generalment en llocs de baixa qualificació, amb contractes temporals o sense contracte, en atur fonamentalment i amb “rebuig latent”, els falta una xarxa familiar i social, a l'estar lluny del seu país, que els aportí suport emocional, ajuda i assistència en tots els aspectes. Al negar-los el dret a la lliure circulació i a l'assistència sanitària, el seus nivells de salut es degraden integralment.

Els treballadors i treballadores majors de 45 anys i, en especial, quan estant a prop de la jubilació. La possibilitat de perdre el treball i la seguretat de no tornar a ingressar al mercat de treball, si es perd el treball, fa aparèixer malalties derivades d'aquesta pèrdua i, a la vegada, un descens en les cotitzacions socials i en la pensió. Noten i viuen la realitat com una amenaça que paralitza la seva voluntat.

La desigualtat de tracte ha empitjorat dramàticament a l'Estat Espanyol amb les polítiques dels governs "anti-crisi". Els pobres som cada cop més pobres i els rics (menys del 10% de la població), no han notat "la seva crisi" i han traslladat a la majoria cap a una pitjor salut laboral, social i mental.

**Una bona salut es acabar
amb aquest sistema, el
capitalisme.**

Ens hi va la vida!

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL

www.cgt.org.es

www.rojoynegro.info